

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

12 septembrie 2013 *

„Acțiune în anulare și în despăgubire — Contracte de achiziții publice de servicii — Excepție de inadmisibilitate — Cerere de anulare — Articolul 263 primul și al cincilea paragraf TFUE — Articolul 122 din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 — Neprematuritatea acțiunii — Calitatea de pârât — Competența Tribunalului — Cerere de despăgubire — Articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului — Admisibilitate”

În cauza T-556/11,

European Dynamics Luxemburg SA, cu sediul în Ettelbrück (Luxemburg),

European Dynamics Belgium SA, cu sediul în Bruxelles (Belgia),

Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE, cu sediul în Atena (Grecia),

reprezentate de N. Korogiannakis, de M. Dermitzakis și de N. Theologou, avocați,

reclamante,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de N. Bambara și de M. Paolacci, în calitate de agenți, asistați de P. Wytinck, avocat,

pârât,

având ca obiect, pe de o parte, o cerere de anulare a Deciziei OAPI, adoptată în cadrul procedurii de cerere de ofertă AO/029/10 intitulată „Dezvoltarea de software-uri și servicii de întreținere” și comunicată reclamantelor prin scrisoarea din 11 august 2011, de a atribui contractul în cauză altor ofertanți și de a respinge oferta primei reclamante și, pe de altă parte, o cerere de daune interese,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnii J. Azizi (raportor), președinte, S. Frimodt Nielsen și doamna M. Kancheva, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Ordonanță

Cadrul juridic

A – Dispoziții generale

- 1 Potrivit articolului 263 primul paragraf a doua teză TFUE, Curtea de Justiție a Uniunii Europene „controlează, de asemenea, legalitatea actelor organelor, oficiilor sau agențiilor Uniunii destinate să producă efecte juridice față de terți”.
- 2 Potrivit articolului 263 al cincilea paragraf TFUE, „[a]ctele de constituire a organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii pot să prevadă condiții și proceduri speciale privind acțiunile formulate de persoanele fizice sau juridice împotriva actelor acestor organe, oficii sau agenții care sunt destinate să producă efecte juridice față de ele”.
- 3 Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1) (denumit în continuare „Regulamentul mărci nr. 207/2009”), care instituie Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), prevede la articolul 122, sub titlul „Controlul legalității”:

„(1) Comisia controlează legalitatea actelor președintelui O[API] în privința cărora dreptul comunitar nu prevede controlul legalității de către un alt organ, precum și actele comitetului bugetar instituit în cadrul O[API] conform articolului 138.

(2) Comisia cere modificarea sau retragerea actelor menționate la alineatul (1) atunci când acestea sunt ilegale.

(3) Orice act menționat la alineatul (1), implicit sau explicit, poate fi deferit Comisiei de către orice stat membru sau de orice terț vizat direct și individual, în vederea unui control al legalității. Comisia trebuie să fie sesizată în termen de o lună din ziua în care cel interesat a luat pentru prima dată cunoștință de actul respectiv. Comisia ia o decizie în termen de trei luni. Absența unei decizii în acest termen este echivalentă cu o decizie implicită de respingere.”

- 4 Potrivit articolului 124 din Regulamentul mărci nr. 207/2009, intitulat „Competențele președintelui”:

„(1) Conducerea O[API] este asigurată de un președinte.

(2) În acest scop, președintele are, în special, următoarele competențe:

[...]

(c) întocmește estimarea veniturilor și cheltuielilor O[API] și execută bugetul;

[...]

(f) poate să își delege competențele.

(3) Președintele este asistat de unul sau mai mulți vicepreședinți. [...]”

- 5 Potrivit articolului 143 din Regulamentul mărci nr. 207/2009, intitulat „Dispoziții financiare”:

„Comitetul bugetar adoptă, după obținerea avizului Comisiei și a Curții de Conturi [...], dispozițiile financiare interne care prevăd, în special, modalitățile de stabilire și executare a bugetului O[API]. Dispozițiile financiare se inspiră, dacă sunt compatibile cu caracterul propriu al O[API], din reglementările financiare adoptate pentru alte organisme create de [Uniune].”

- 6 Articolul 185 alineatul (1) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 248, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 198, denumit în continuare „Regulamentul financiar general”) prevede:

„Comisia adoptă un regulament financiar-cadru pentru organismele instituite de Comunități, care au personalitate juridică și care beneficiază în mod efectiv de subvenții din buget. Normele financiare ale acestor organisme nu se pot îndepărta de regulamentul-cadru, decât în cazul în care nevoile lor specifice de funcționare impun acest lucru și cu acordul prealabil al Comisiei.”

- 7 Potrivit articolului 74 alineatul (1) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2343/2002 al Comisiei din 19 noiembrie 2002 privind regulamentul financiar cadru pentru organismele menționate la articolul 185 din Regulamentul financiar general (JO L 357, p. 72, Ediție specială, 01/vol. 4, p. 74), modificat prin Regulamentul (CE, Euratom) nr. 652/2008 al Comisiei din 9 iulie 2008 (JO L 181, p. 23), „[î]n ceea ce privește achizițiile publice, dispozițiile relevante ale Regulamentului financiar general și ale Regulamentului [...] nr. 2342/2002 se aplică sub rezerva alineatelor (4)-(7) din prezentul articol”.

B – Regulamentul CB-3-09 al OAPI

- 8 Potrivit articolului 33 primul paragraf din Regulamentul CB-3-09 al Comitetului bugetar al OAPI din 17 iulie 2009 de stabilire a dispozițiilor financiare aplicabile Oficiului, „[p]reședintele O[API] exercită funcția de ordonator” și „[e]xecută veniturile și cheltuielile bugetare în conformitate cu normele financiare ale O[API], pe propria răspundere și în limitele creditelor autorizate”.
- 9 Articolul 34 alineatul (1) din Regulamentul CB-3-09 prevede, printre altele, că „[p]reședintele O[API] poate delega atribuțiile sale de execuție bugetară personalului O[API] care intră sub incidența Statutului personalului, în conformitate cu condițiile pe care le stabilește și în limitele fixate prin actul de delegare”.
- 10 Articolul 74 alineatul (1) din Regulamentul CB-3-09 prevede:

„În ceea ce privește achizițiile publice, dispozițiile relevante ale Regulamentului financiar general, precum și ale Regulamentului nr. 2342/2002 se aplică sub rezerva alineatelor (4)-(7) ale prezentului articol.”

Istoricul cauzei

- 11 Reclamantele, European Dynamics Luxemburg SA, European Dynamics Belgium SA și Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE, activează în sectorul tehnologiei informației și comunicațiilor și depun cu regularitate oferte în cadrul unor proceduri de cerere de ofertă inițiate de diferite instituții și oficii sau agenții ale Uniunii, printre care OAPI.

- 12 Prin anunțul de participare din 15 ianuarie 2011, OAPI a publicat în suplimentul *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene* (JO 2011/S 10-013995) o cerere de ofertă, sub referința AO/029/10, intitulat „Dezvoltarea de software-uri și servicii de întreținere”. Contractul care urma să fie atribuit viza furnizarea către OAPI de servicii informatice pentru crearea de prototipuri, analiza, concepția, grafismul, dezvoltarea, testarea și instalarea de sisteme informatice, precum și punerea la dispoziție a documentației tehnice, formarea utilizatorilor și întreținerea acestor sisteme.
- 13 Potrivit punctului II.1.4 din anunțul de participare, contractul privea atribuirea unor contracte-cadru cu o durată maximă de șapte ani cu trei furnizori de servicii informatice diferiți. În această privință, punctul 14.2 din caietul de sarcini (anexa I la dosarul cererii de ofertă) precizează că respectivele contracte-cadru trebuie încheiate separat și potrivit mecanismului numit „în cascadă”. Acest mecanism înseamnă că dacă ofertantul clasat primul nu este în măsură să furnizeze serviciile impuse, OAPI se va adresa celui de al doilea și așa mai departe.
- 14 Potrivit punctului IV.2.1 din anunțul de participare, contractul trebuie atribuit ofertei celei mai avantajoase din punct de vedere economic. La punctul VI.4.1 se prevede că organul care răspunde de procedurile de atac este Comisia Europeană, iar cel însărcinat cu procedurile de mediere este Ombudsmanul European. La punctul VI.4.2 se arată că temeiul legal pentru orice cale de atac îl constituie articolul 118 din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146) [devenit articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009] și că Comisia trebuie sesizată cu aceasta în termen de 15 zile de la data la care persoana interesată a luat cunoștință pentru prima dată de actul respectiv.
- 15 Prin scrisorile din 19 și 24 ianuarie și 1 februarie 2011 adresate OAPI, reclamantele s-au plâns de anumite neregularități legate de condițiile și de modalitățile procedurii de cerere de ofertă AO/029/10. OAPI a răspuns prin scrisorile din 28 ianuarie și 4 februarie 2011 respingând susținerile reclamantelor și atrăgându-le atenția asupra posibilității de a introduce o plângere la Comisie în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009.
- 16 Prin scrisoarea din 16 februarie 2011 adresată OAPI, reclamantele și-au reiterat criticile privind lipsa de claritate și ambiguitatea anumitor criterii tehnice expuse în caietul de sarcini și i-au solicitat să le modifice.
- 17 Prin scrisoarea din 4 martie 2011, reclamantele au sesizat Direcțiile Generale (DG) ale Comisiei „Piața internă” și „Concurență” cu o plângere, invitându-le să investigheze comportamentul OAPI în calitatea sa de autoritate contractantă, în special în ceea ce privește pretensele neregularități legate de gestionarea procedurii de cerere de ofertă AO/029/10 și de contractele-cadru de întreținere precedente cu numărul 4020070018, pe care OAPI le atribuisese în mai 2007, potrivit mecanismului „în cascadă”, unui număr de trei societăți, printre care a treia reclamantă.
- 18 Prin scrisorile din 8 și 9 martie 2011 adresate OAPI, reclamantele au contestat din nou condițiile și modalitățile procedurii de cerere de ofertă AO/029/10.
- 19 La 11 martie 2011, prima reclamantă a prezentat o ofertă în răspuns la anunțul de participare din 15 ianuarie 2011.
- 20 Prin scrisoarea din 30 mai 2011, Comisia a indicat reclamantelor, pe de o parte, că aprecia plângerea depusă ca fiind tardivă și deci nesusceptibilă să fie supusă examinării sale și, pe de altă parte, că a transmis unele dintre afirmații Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF), întrucât ar ține de competența acestuia. Prin scrisoarea din 13 decembrie 2011, OLAF a informat OAPI cu privire la clasarea cazului în măsura în care privea un alt anunț de participare deopotrivă publicat în suplimentul *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene* (JO 2011/S 55-089144).

- 21 Prin scrisoarea din 31 mai 2011 adresată Comisiei, reclamantele au contestat respingerea plângerii lor ca tardivă și au invitat din nou Comisia să o examineze.
- 22 Prin scrisoarea din 11 august 2011 (denumită în continuare „scrisoarea în litigiu”), OAPI a informat reclamantele în legătură cu rezultatul procedurii de cerere de ofertă AO/029/10 (denumită în continuare „decizia de atribuire”) și le-a indicat că nu a reținut oferta primei reclamante deoarece nu se dovedise a fi cea mai avantajoasă din punct de vedere economic. Această scrisoare conținea și un tabel comparativ care expunea numărul de puncte atribuit acestei oferte și pe cel atribuit ofertelor celor trei ofertanți care obținuseră scorul cel mai ridicat.
- 23 Prin scrisoarea din 12 august 2011, reclamantele au solicitat OAPI să li se comunice, în primul rând, compoziția exactă a consorțiului ofertanților reținuți, precum și numele partenerului sau al partenerilor ori al subcontractantului sau al subcontractanților potențiali ai ofertanților menționați și procentele din contract care le-au fost încredințate, în al doilea rând, notele atribuite ofertei lor și ofertelor ofertanților reținuți pentru fiecare dintre criteriile de atribuire tehnică, însoțite de o analiză comparativă detaliată a punctelor forte și a punctelor slabe ale acestor oferte pentru fiecare subcriteriu, precum și o explicație a meritelor relative și a serviciilor suplimentare sau de mai bună calitate propuse de ofertanții reținuți în raport cu oferta reclamantelor, în al treilea rând, o copie detaliată a raportului de evaluare, în al patrulea rând, ofertele financiare ale ofertanților reținuți, astfel cum au fost comparate cu oferta reclamantelor, și, în al cincilea rând, numele membrilor comitetului de evaluare pentru a putea verifica existența unui potențial conflict de interese. În plus, reclamantele au invocat existența unui conflict de interese în privința a doi dintre cei trei ofertanți reținuți, precum și anumite neregularități în aplicarea de către OAPI a criteriilor financiare pentru evaluarea ofertelor financiare. Ele au solicitat în final OAPI să se abțină de la încheierea unui contract cu ofertanții reținuți până la momentul primirii și al examinării de către reclamante a răspunsurilor OAPI.
- 24 Prin scrisoarea din 26 august 2011, OAPI a transmis reclamantelor un extras al raportului de evaluare conținând evaluarea calitativă a ofertei lor potrivit unui număr de trei criterii, respectiv, calitatea serviciilor de întreținere a software-ului, latura comercială și calitatea serviciilor pentru clienți. În plus, le-a comunicat, pe de o parte, numele ofertanților reținuți și, pe de altă parte, două tabele care expuneau rezultatele pe care ofertanții în cauză și, respectiv, prima reclamantă le obținuseră pentru ofertele lor tehnice și financiare.
- 25 Prin scrisoarea din 29 august 2011 adresată Comisiei, reclamantele s-au plâns în legătură cu faptul că Comisia nu a investigat încă elementele supuse atenției sale în scrisorile din 4 martie și din 31 mai 2011. În plus, ele au contestat legalitatea deciziei de atribuire în considerarea unor „noi neregularități” intervenite în cursul procedurii de cerere de ofertă AO/029/10. Astfel, ofertanții reținuți pe a doua și a treia poziție ar fi trebuit să fie excluși din procedura de cerere de ofertă din cauza, pe de o parte, a existenței unui conflict de interese și, pe de altă parte, ca urmare a faptului că consorțiul celui de al treilea ofertant cuprindea un operator care răspunsese de pregătirea caietului de sarcini. Reclamantele au invitat astfel Comisia să examineze „procedura de evaluare gestionată de OAPI privind cererea de ofertă AO/029/10 și să ia măsurile necesare pentru a garanta conformitatea sa cu legislația aplicabilă a Uniunii Europene”.
- 26 Prin scrisoarea din 2 septembrie 2011 adresată OAPI, reclamantele s-au plâns de insuficiența informațiilor furnizate cu privire la rezultatele procedurii de cerere de ofertă, în special de nedivulgarea părților din raportul de evaluare privitoare la ofertele ofertanților reținuți, precum și a compoziției exacte a ofertanților respectivi. În plus, ele au invocat o manipulare a „formulei de apreciere financiară” pe care OAPI ar fi utilizat-o în vederea evaluării ofertelor financiare și au reiterat susținerile invocate în scrisorile lor precedente.
- 27 În scrisoarea din 15 septembrie 2011 adresată reclamantelor, OAPI s-a referit la motivarea care apare în scrisoarea în litigiu și în scrisoarea din 26 august 2011 pe care o aprecia suficientă. Cu toate acestea, s-a declarat gata să furnizeze detalii suplimentare cu privire la criteriile financiare și a

transmis un tabel comparativ. În ceea ce privește „formula de apreciere financiară” pe care a utilizat-o, OAPI a indicat reclamantelor că această formulă se întemeia pe o ipoteză de lucru ai cărei factori de ponderare depindeau de situația existentă în cadrul OAPI la momentul elaborării criteriilor de atribuire ale cererii de ofertă.

- 28 Prin scrisoarea din 16 septembrie 2011 adresată OAPI, reclamantele și-au reiterat criticile, au contestat explicația furnizată în ceea ce privește utilizarea „formulei de apreciere financiară” pe baza unei ipoteze de lucru, au contestat rezultatele procedurii de cerere de ofertă AO/029/10 și au invitat OAPI să își reconsidere poziția.

Procedura și concluziile părților

- 29 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 21 octombrie 2011, reclamantele au introdus prezenta acțiune.

- 30 Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea deciziei de atribuire, astfel cum a fost comunicată prin scrisoarea în litigiu, în măsura în care respinge oferta primei reclamante;
- anularea tuturor celorlalte decizii conexe ale OAPI, inclusiv a celor care atribuie contractul în cauză ofertanților clasati pe primele trei poziții în mecanismul „în cascadă”;
- obligarea OAPI la repararea, până la concurența sumei de 67 500 000 de euro, a prejudiciului cauzat reclamantelor prin procedura de cerere de ofertă în cauză;
- obligarea OAPI la repararea, până la concurența sumei de 6 750 000 de euro, a prejudiciului suferit de reclamante din cauza pierderii unei șanse și a atingerii aduse reputației și credibilității lor;
- obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

- 31 În susținerea cererilor formulate, reclamantele invocă trei motive, în parte divizate în mai multe aspecte. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea de către OAPI a obligației sale de motivare prevăzute la articolul 100 alineatul (2) din Regulamentul financiar general, întrucât ar fi furnizat reclamantelor informații și explicații insuficiente cu privire la raționamentul care a determinat autoritatea contractantă să adopte decizia de atribuire. Al doilea motiv se întemeiază pe mai multe erori vădite de apreciere privind, în special, utilizarea unor criterii de atribuire noi sau necunoscute și contrare caietului de sarcini și insuficient clarificate (primul aspect), utilizarea unei formule de evaluare financiară eronată care conduce la denaturări (al doilea aspect) și care a fost manipulată de ofertanții reținuți (al treilea aspect), precum și modificarea obiectului contractului (al patrulea aspect). Al treilea motiv se întemeiază pe încălcarea principiului egalității de tratament, în special în considerarea neexcluderii ofertanților reținuți care se găseau într-o situație de conflict de interese, a articolului 93 alineatul (1) litera (f), a articolelor 94 și 96 din Regulamentul financiar general, a articolelor 133a și 134b din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2342/2002 al Comisiei din 23 decembrie 2002 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului financiar general (JO L 357, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 4, p. 3) și a principiului „bunei administrări”.

- 32 Prin act separat depus la grefa Tribunalului la 31 ianuarie 2012, OAPI a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 din Regulamentul de procedură al Tribunalului împotriva cererilor de anulare și de despăgubire. La 26 aprilie 2012, reclamantele au depus observații cu privire la această excepție.

- 33 În cadrul excepției de inadmisibilitate, OAPI solicită Tribunalului:
- respingerea cererilor de anulare și de despăgubire ca vădit inadmisibile;
 - obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.
- 34 În observațiile formulate cu privire la excepția de inadmisibilitate, reclamantele reiterează capetele concluziilor formulate în cererea introductivă și solicită Tribunalului respingerea excepției de inadmisibilitate și examinarea pe fond a cauzei.

În drept

A – *Observații introductive*

- 35 Potrivit articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, în cazul în care o parte solicită acest lucru, Tribunalul poate să se pronunțe asupra excepției de inadmisibilitate fără a intra în dezbaterea fondului. În conformitate cu alineatul (3) al aceluiași articol, în continuare, procedura este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel.
- 36 În temeiul articolului 114 alineatul (4) din Regulamentul de procedură, Tribunalul se pronunță cu privire la excepția de inadmisibilitate sau o unește cu fondul. În speță, Tribunalul se consideră suficient de lămurit de înscrisurile din dosar pentru a se pronunța asupra excepției menționate. Prin urmare, în acest scop, nu este necesară deschiderea procedurii orale.

B – *Cu privire la admisibilitatea cererilor de anulare*

1. *Argumentele părților*

- 37 În cadrul excepției de inadmisibilitate, OAPI invocă trei motive de inadmisibilitate ale cererilor de anulare. În primul rând, acțiunea în justiție ar fi fost formulată prematur. Potrivit OAPI, inițierea procedurii administrative în fața Comisiei în temeiul articolului 122 alineatul (3) din Regulamentul mărci nr. 207/2009 este o etapă obligatorie premergătoare sesizării instanței Uniunii. Din moment ce, în speță, această acțiune a fost formulată înainte de încheierea termenului fixat în articolul menționat, ea ar fi prematură și deci inadmisibilă. Aceeași ar fi situația dacă controlul administrativ al Comisiei ar trebui considerat facultativ, deoarece, în speță, reclamantele au depus într-adevăr o plângere în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009. În al doilea rând, în subsidiar, OAPI apreciază că nu dispune de calitate procesuală pasivă, dat fiind că, în urma închiderii procedurii administrative în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009, acțiunea ar fi trebuit formulată împotriva Comisiei. În al treilea rând, cu titlu încă mai subsidiar, OAPI arată că Tribunalul nu este competent să judece acțiunea. Chiar presupunând că controlul care trebuie efectuat de Comisie în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 nu este decât facultativ, plângerea și acțiunea prin care sunt sesizate Comisia și, respectiv, Tribunalul s-ar întemeia pe aceleași fapte și ar urmări aceleași obiective, astfel încât plângerea, care a fost introdusă mai devreme, ar prevala asupra acțiunii în justiție. Astfel, aceasta din urmă ar trebui declarată inadmisibilă *ratione temporis*.
- 38 Cu titlu introductiv, OAPI arată că articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 trebuie interpretat în lumina articolului 263 al doilea paragraf TFUE. În conformitate cu dispozițiile bugetare relevante, decizia de atribuire contestată ar fi un act al președintelui OAPI. În speță, acesta din urmă ar fi delegat competența sa administrativă vicepreședintelui OAPI, domnul Archambeau, care ar fi

semnat decizia de atribuire. În plus, referirea care apare la punctul VI.4.1 din anunțul de participare la articolul 118 din Regulamentul nr. 40/94 ar trebui înțeleasă ca o referire la articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009.

- 39 În ceea ce privește primul motiv de inadmisibilitate, întemeiat pe caracterul prematur al cererilor de anulare, OAPI invocă, în primul rând, faptul că desfășurarea procedurii administrative în fața Comisiei, în temeiul articolului 122 alineatul (3) din Regulamentul mărci nr. 207/2009, este o condiție prealabilă obligatorie pentru depunerea unei acțiuni în justiție. Astfel, pentru a fi admisibilă, această acțiune ar trebui să fie formulată după terminarea acestei proceduri administrative. În al doilea rând, OAPI susține că, chiar dacă s-ar considera că procedura administrativă vizată de articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 ar fi facultativă, acțiunea în justiție ar fi, cu toate acestea, prematură din cauza faptului că reclamantele au antamat în mod deliberat procedura administrativă în temeiul acestei dispoziții.
- 40 OAPI amintește că, la 29 august 2011, reclamantele au depus la Comisie o plângere împotriva deciziei de atribuire adoptate la capătul procedurii de cerere de ofertă AO/029/10 și că, în conformitate cu articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009, Comisia putea adopta o decizie în această privință până la 29 noiembrie 2011. În temeiul articolului 122 alineatul (3) din același regulament, absența unei decizii formale a Comisiei ar fi echivalat cu o decizie implicită de respingere a plângerii (Ordonanțele Tribunalului din 9 iulie 2009, *infeurope/Comisia*, T-176/08 și T-188/08, nepublicate în Repertoriu, punctele 38 și 39 și, respectiv, 34 și 35), astfel încât termenul de introducere a acțiunii în temeiul articolului 263 al șaselea paragraf TFUE împotriva acestei decizii de respingere implicită a plângerii ar fi început să curgă la 29 noiembrie 2011.
- 41 OAPI apreciază că articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 trebuie interpretat și în lumina articolului 263 al cincilea paragraf TFUE, care prevede o derogare pentru oficiile sau agențiile Uniunii în ceea ce privește controlul direct al legalității actelor lor de către instanțele Uniunii. Potrivit OAPI, în conformitate cu principiile generale ale dreptului Uniunii, condițiile specifice în sensul articolului 263 al cincilea paragraf TFUE trebuie înțelese ca vizând proceduri de control al legalității care sunt obligatorii sau facultative în ceea ce privește etapele prevăzute pentru a formula o acțiune la instanțele Uniunii. Atunci când aceste condiții specifice, precum cele prevăzute de articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009, sunt obligatorii, ele ar trebui în mod necesar să fie respectate de justițiabil înainte de a formula o asemenea acțiune.
- 42 Potrivit OAPI, procedura administrativă în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 este obligatorie, astfel încât nicio procedură judiciară nu poate fi inițiată atât timp cât această primă procedură este în curs. Acest caracter obligatoriu s-ar justifica prin principiile de economie a procedurii și de protecție jurisdicțională care impun intervenția „fermă” a Comisiei într-un termen scurt, fără cheltuieli pentru părți. Tribunalul ar fi recunoscut, pe de o parte, că controlul administrativ al Comisiei în sensul acestei dispoziții constituia o condiție prealabilă introducerii unei acțiuni în fața instanței Uniunii (a se vedea Ordonanțele *infeurope/Comisia*, punctul 40 de mai sus, punctele 38 și, respectiv, 34 și jurisprudența citată) și, pe de altă parte, că dispoziția menționată stabilea un mecanism de control al legalității actelor președintelui OAPI, în special în materie de achiziții publice, în privința cărora dreptul Uniunii nu prevede controlul legalității de către un alt organ (a se vedea Ordonanțele *infeurope/Comisia*, punctul 40 de mai sus, punctele 37 și, respectiv, 32 și jurisprudența citată). OAPI precizează, în esență, că este irelevant că această jurisprudență datează dintr-o perioadă în care articolul 230 CE era încă în vigoare și nu făcea nicio referire specifică la acțiunile în anularea deciziilor oficiilor sau agențiilor, a căror admisibilitate a fost în mod special recunoscută de către jurisprudență, astfel cum a fost codificată prin articolul 263 TFUE.
- 43 OAPI încheie considerațiile care precedă în sensul că acțiunea în anulare introdusă în temeiul articolului 263 TFUE este inadmisibilă, din moment ce implică ocolirea condițiilor specifice și obligatorii fixate de articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009, care erau menționate expres la

punctul VI.4.2 din anunțul de participare și de care au făcut uz reclamantele prin depunerea plângerii lor din 29 august 2011. OAPI amintește că, într-adevăr, prezenta acțiune a fost introdusă la 21 octombrie 2011, respectiv înainte de terminarea procedurii administrative în fața Comisiei, care putea dura până la 29 noiembrie 2011.

- 44 Potrivit OAPI, chiar presupunând că procedura administrativă în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 trebuie calificată drept facultativă, ceea ce nu ar fi cazul, cererile de anulare ar fi cu toate acestea inadmisibile, întrucât sunt introduse prematur. Astfel, în speță, acest pretins caracter facultativ ar fi irelevant deoarece reclamantele au ales în mod deliberat să utilizeze această cale de atac și, în plus, să nu aștepte decizia Comisiei care ar fi pus capăt acestei proceduri administrative înainte de a formula acțiunea în justiție. Prin urmare, cererile de anulare ar fi inadmisibile independent de natura obligatorie sau facultativă a controlului administrativ al Comisiei, dat fiind că, în ambele cazuri, acțiunea a fost formulată înainte de terminarea procedurii administrative prevăzute în acest scop.
- 45 În ceea ce privește al doilea motiv de inadmisibilitate, întemeiat pe lipsa calității procesuale a OAPI, acesta amintește că, conform jurisprudenței Tribunalului (a se vedea Ordonanțele infeyeurope/Comisia, punctul 40 de mai sus, punctele 39 și, respectiv, 35 și jurisprudența citată), reclamantele ar fi trebuit să formuleze o acțiune în anulare în sensul articolului 263 TFUE împotriva deciziei implicite de respingere a plângerii Comisiei, iar nu împotriva deciziei de atribuire a OAPI, astfel încât cererile de anulare ar trebui în orice caz să fie declarate inadmisibile.
- 46 În ceea ce privește al treilea motiv de inadmisibilitate, întemeiat pe necompetența Tribunalului, OAPI relevă, în esență, că controlul administrativ al legalității exercitat de Comisie, în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009, se întemeiază pe aceleași fapte ca cele care fac obiectul procedurii judiciare în fața Tribunalului în temeiul articolului 263 TFUE și că urmărește aceleași obiective ca și procedura judiciară menționată. În plus, Tribunalul ar fi statuat că legiuitorul Uniunii nu a conceput procedura administrativă vizată de articolul 122 din același regulament în sensul că ar oferi particularilor o acțiune alternativă celei în fața instanțelor Uniunii pentru a-și proteja interesele (a se vedea Ordonanțele infeyeurope/Comisia, punctul 40 de mai sus, punctele 38 și, respectiv, 34 și jurisprudența citată).
- 47 OAPI încheie în sensul că, chiar dacă procedura prevăzută la articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 nu ar avea caracter obligatoriu, ea se „substituie” celei în fața instanțelor Uniunii. Astfel, spre deosebire de procedura în fața Ombudsmanului, reclamantul ar rămâne liber să aleagă, dintre cele două acțiuni disponibile, pe cea care este susceptibilă să servească mai bine interesele sale. Totuși, atunci când se dă o decizie la capătul uneia dintre aceste două acțiuni, cealaltă ar fi exclusă. Potrivit OAPI, dat fiind că, în speță, reclamantele au introdus o plângere la Comisie în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 înainte de a formula acțiunea în temeiul articolului 263 TFUE, ele nu mai au la îndemână această din urmă acțiune care trebuie să fie declarată inadmisibilă pentru motivul că Tribunalul nu este competent *ratione temporis* să o judece.
- 48 Reclamantele solicită respingerea excepției de inadmisibilitate. Ele contestă, pe de o parte, aplicabilitatea articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 în cazul în speță și, pe de altă parte, caracterul prematur al acțiunii lor, caracterul obligatoriu al unei proceduri prealabile în fața Comisiei, lipsa calității procesuale a OAPI, precum și necompetența Tribunalului.

2. Cu privire la competența instanței Uniunii de a judeca acțiunile împotriva actelor OAPI

- 49 Tribunalul apreciază oportună examinarea, într-o primă fază, a celui de al treilea motiv de inadmisibilitate, respectiv aspectul dacă – independent de domeniul de aplicare al dispozițiilor articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 – instanța Uniunii este competentă să judece acțiunile îndreptate împotriva actelor OAPI.

- 50 În această privință, trebuie amintit că articolul 263 primul paragraf a doua teză TFUE, astfel cum a fost introdus prin Tratatul de la Lisabona și intrat în vigoare la 1 decembrie 2009, consacră o nouă dispoziție de drept primar, în temeiul căreia instanța Uniunii „controlează, de asemenea, legalitatea actelor organelor, oficiilor sau agențiilor Uniunii destinate să producă efecte juridice față de terți”. Această dispoziție este destinată să suplinească o lacună importantă a textului versiunii anterioare a acestui articol, respectiv a articolului 230 primul paragraf CE, și, prin urmare, în sistemul codificat al căilor de atac ale tratatului, făcând în mod expres atacabile în fața instanței Uniunii, pe lângă actele instituțiilor sale în sensul articolului 13 TUE, actele cu forță juridică obligatorie ale organelor, oficiilor sau agențiilor sale (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 8 octombrie 2008, Sogelma/AER, T-411/06, Rep., p. II-2771, punctul 33 și următoarele, în special punctul 36, cu referire la Hotărârea Curții din 23 aprilie 1986, Les Verts/Parlamentul European, 294/83, Rec., p. 1339).
- 51 Trebuie să se constate că, în temeiul articolului 115 alineatul (1) din Regulamentul mărci nr. 207/2009, OAPI este un organism al Uniunii în sensul articolului 263 primul paragraf a doua teză TFUE.
- 52 În consecință, Tribunalul este competent să judece acțiunile formulate împotriva actelor OAPI, printre care cele ale președintelui său în materie de achiziții publice, care sunt destinate să producă efecte juridice în privința terților.

3. Cu privire la domeniul de aplicare al articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009

- 53 Într-o a doua fază, trebuie să se aprecieze dacă și, eventual, în ce măsură această competență jurisdicțională este limitată sau modulată de articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009.
- 54 În această privință, este necesar să se arate că, sub titlul „Controlul legalității”, articolul 122 alineatul (1) din același regulament prevede că „Comisia controlează legalitatea actelor președintelui O[API] în privința cărora dreptul comunitar nu prevede controlul legalității de către un alt organ [...]”. Astfel, domeniul de aplicare al acestei dispoziții este expres condiționat de absența controlului legalității actelor președintelui OAPI de către un alt organ. Or, Tribunalul, în calitate de organ judiciar al Curții de Justiție potrivit articolului 19 alineatul (1) prima teză TUE, constituie un astfel de „alt organ”, în măsura în care exercită un asemenea control al legalității conform articolului 263 primul paragraf a doua teză TFUE.
- 55 Rezultă că, contrar celor pretinse de OAPI, prezenta speță nu intră în domeniul de aplicare al articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 și că, prin urmare, în special alineatul (3) a doua teză a acestui articol, potrivit căruia „Comisia trebuie să fie sesizată în termen de o lună din ziua în care cel interesat a luat pentru prima dată cunoștință de actul respectiv”, nu este aplicabil. În consecință, OAPI nu poate invoca faptul că fie sesizarea Comisiei cu o plângere împotriva unui act al președintelui OAPI, fie desfășurarea unei proceduri administrative în acest scop, fie o eventuală decizie explicită sau implicită a Comisiei cu privire la respectiva plângere constituie, sub orice formă, condiții prealabile obligatorii și chiar de admisibilitate ale unei acțiuni formulate în fața instanței Uniunii împotriva unui asemenea act, în temeiul articolului 263 primul paragraf a doua teză și al patrulea paragraf TFUE.
- 56 Această apreciere este confirmată de o interpretare teleologică a articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009. Astfel, atunci când textul normelor de drept primar care guvernează sistemul de protecție jurisdicțională al tratatului suferea încă de lacuna menționată la punctul 50 de mai sus, recunoașterea în privința Comisiei a unei sarcini de control al legalității, precum cea prevăzută la articolul 122 din același regulament, răspundea necesității percepute de legiuitorul Uniunii de a suscita o decizie a Comisiei pentru a face actele adoptate de organele sau de oficiile sau agențiile Uniunii, cel puțin indirect, susceptibile de a fi atacate în fața instanței Uniunii. Astfel, formula „acte [...] în privința cărora dreptul comunitar nu prevede controlul legalității de către un alt organ” confirmă că era vorba de a conferi Comisiei o competență de control rezidual și subsidiar pentru a

asigura accesul la instanța Uniunii cel puțin prin intermediul unei decizii explicite sau implicite a Comisiei în sensul articolului 122 alineatul (3) a treia și a patra teză din Regulamentul mărci nr. 207/2009. Cu toate acestea, cel mai târziu de la intrarea în vigoare a articolului 263 primul paragraf a doua teză TFUE, acest obiectiv și-a pierdut rațiunea de a fi și nu poate justifica un pretins caracter obligatoriu al procedurii în temeiul articolului 122 din regulamentul menționat în calitate de etapă prealabilă sesizării instanței Uniunii.

- 57 În susținerea excepției de inadmisibilitate, OAPI invocă totuși faptul că, de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 trebuie interpretat și în lumina articolului 263 al cincilea paragraf TFUE, potrivit căruia „[a]ctele de constituire a organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii pot să prevadă condiții și proceduri speciale privind acțiunile formulate de persoanele fizice sau juridice împotriva actelor acestor organe, oficii sau agenții care sunt destinate să producă efecte juridice față de ele”.
- 58 Or, se impune a aminti că, pentru motivele expuse la punctul 55 de mai sus, în speță, articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 este inaplicabil, astfel încât criteriile care sunt prevăzute de acesta nu pot fi calificate drept „condiții și proceduri speciale” în sensul articolului 263 al cincilea paragraf TFUE.
- 59 În orice caz, articolul 263 al cincilea paragraf TFUE nu este de natură să repună în discuție competența jurisdicțională a Tribunalului, astfel cum este consacrată la articolul 263 primul paragraf a doua teză TFUE (a se vedea punctele 49 și 52 de mai sus). Astfel, orice interpretare contrară ar risca să aducă atingere separației clare între, pe de o parte, puterile legislativă și executivă și, pe de altă parte, puterea judecătorească, separație aflată la baza articolelor 13 TUE-19 TUE, precum și îndatoririi exclusive a instanței Uniunii de a asigura „respectarea dreptului în interpretarea și aplicarea tratatelor”, astfel cum impune articolul 19 alineatul (1) a doua teză TUE. Și aceasta cu atât mai mult cu cât textul articolului 122 alineatul (2) din Regulamentul mărci nr. 207/2009, potrivit căruia Comisia „cere modificarea sau retragerea actelor menționate la alineatul (1) atunci când acestea sunt ilegale”, presupune din partea acestei instituții o constatare a ilegalității și, prin urmare, o veritabilă judecată de legalitate cu privire la actele președintelui OAPI similară celei a unui judecător. De asemenea, pasajul din alineatul (3) prima teză a aceluiași articol potrivit căruia „[o]rice act [...] poate fi deferit Comisiei de către orice stat membru sau de orice terț vizat direct și individual, în vederea unui control al legalității” demonstrează că legiuitorul Uniunii a avut în vedere conferirea unei competențe de control Comisiei care se apropie de rolul instanței în temeiul articolului 230 al doilea și al patrulea paragraf CE. Or, chiar dacă, din punctul de vedere al legiuitorului menționat, la data adoptării articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009, o asemenea competență de control al legalității încredințată Comisiei mai putea fi destinată să suplinească o lacună eventuală în sistemul de protecție jurisdicțională al tratatului, competența respectivă, în orice caz, și-a pierdut rațiunea de a fi ca urmare a intrării în vigoare a articolului 263 primul paragraf a doua teză TFUE (a se vedea punctul 56 de mai sus).
- 60 În plus, rezultă din considerațiile care precedă că articolul 263 al cincilea paragraf TFUE nu vizează un caz precum cel prevăzut de articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009, care atribuie unei instituții externe o competență de control al legalității actelor unui organ, oficiu sau agenție a Uniunii. Dimpotrivă, criteriile „Condiții și proceduri speciale” în sensul articolului 263 al cincilea paragraf TFUE trebuie interpretate ca referindu-se la stabilirea de către organul menționat ori de către oficiul sau agenția în cauză a condițiilor și a procedurilor pur interne, prelabile unei acțiuni în justiție, care guvernează în special funcționarea unui mecanism de autosupraveghere sau derularea unei proceduri de soluționare amiabilă pentru a pregăti sau pentru a evita un contencios în fața instanțelor Uniunii. Astfel, în materie de achiziții publice, articolele 33 și 34 din Decizia 2007/497/CE a Băncii Centrale Europene din 3 iulie 2007 de stabilire a normelor privind achizițiile (JO L 184, p. 34) prevăd o cale de atac internă prealabilă în fața Organului de examinare a achizițiilor (Procurement Review Body), recunoscând totodată competența exclusivă și autonomă a Curții de Justiție de a judeca litigiile care survin între Banca Centrală Europeană (BCE) și un ofertant.

- 61 În sfârșit, în măsura în care OAPI invocă, în susținerea excepției de inadmisibilitate, Ordonanțele infeurope/Comisia (punctul 40 de mai sus, punctele 37 și 38 și, respectiv, 33 și 34), apreciind, în esență, că prevederea la articolul 118 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 122 alineatul (3) din Regulamentul mărci nr. 207/2009] a unui termen pentru sesizarea Comisiei printr-o cale de atac administrativă demonstra caracterul obligatoriu al unei asemenea proceduri administrative, prealabilă introducerii unei acțiuni la instanța Uniunii în temeiul articolului 230 CE, este suficient să se arate că această jurisprudență anterioară a devenit obsoletă odată cu intrarea în vigoare a articolului 263 primul paragraf a doua teză TFUE (a se vedea punctele 49 și 52 de mai sus).
- 62 În aceste condiții, este necesar să se respingă de asemenea argumentul principal al OAPI potrivit căruia inițierea procedurii administrative în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 constituie o condiție prealabilă obligatorie depunerii unei acțiuni la Tribunal și, prin urmare, o condiție de admisibilitate a acțiunii menționate.

4. Cu privire la relevanța faptului că reclamantele au inițiat procedura în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009

- 63 OAPI susține, în esență, că, dat fiind că reclamantele au inițiat, în mod deliberat, proceduri administrative în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009 depunând, prin scrisoarea din 29 august 2011, o plângere la Comisie, ele ar fi trebuit să aștepte rezultatul acestei proceduri înainte de a formula o acțiune în justiție, care, în plus, ar fi trebuit îndreptată împotriva deciziei finale a Comisiei. În schimb, reclamantele contestă depunerea unei asemenea plângeri conform articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009.
- 64 În speță, nu este necesar să se tranșeze problema dacă scrisoarea reclamantelor din 29 august 2011 constituia o plângere în sensul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009. Chiar presupunând că ar fi așa, reiese din considerațiile dezvoltate la punctele 49-62 de mai sus că inițierea unei proceduri a plângerii la Comisie nu poate avea ca efect împiedicarea reclamantelor de a depune, în termenul prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE, o acțiune împotriva deciziei de atribuire, astfel cum a fost comunicată prin scrisoarea în litigiu. Astfel, în afară de invocarea textului articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009, care este inaplicabil în speță (a se vedea punctul 55 de mai sus) și a jurisprudenței obsolete rezultate din Ordonanțele infeurope/Comisia (punctul 40 de mai sus), OAPI nu se prevalează de niciun alt fundament juridic în ceea ce privește o asemenea limitare a dreptului reclamantelor la o cale de atac eficientă în sensul articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO 2010, C 83, p. 389). Dimpotrivă, ținând seama de considerațiile dezvoltate la punctele 49-62 de mai sus, reclamantele s-ar fi expus unui considerabil risc de decădere din dreptul la o asemenea acțiune împotriva acestei decizii a OAPI dacă s-ar fi limitat să continue contestația în fața Comisiei.
- 65 În consecință, simplul fapt că reclamantele au încercat să insiste, în scrisoarea lor din 29 august 2011, cu privire la examinarea de către Comisie a plângerii lor din 4 martie 2011 nu poate avea ca efect inadmisibilitatea cererilor de anulare introduse la Tribunal în conformitate cu dispozițiile articolului 263 TFUE.

5. Consecințe pentru aprecierea motivelor de inadmisibilitate invocate

- 66 Având în vedere considerațiile dezvoltate la punctele 49-62 de mai sus, Tribunalul constată că acțiunea reclamantelor, în măsura în care conține cereri de anulare, nu este nici prematură, nici inadmisibilă și că este necesar să se respingă primul motiv de inadmisibilitate. Soluția va fi aceeași în ceea ce privește al doilea și al treilea motiv de inadmisibilitate, din moment ce competența jurisdicțională a Tribunalului, atât pe fond, cât și *ratione temporis*, decurge în mod direct din articolul 263 primul paragraf a doua teză TFUE, iar nu, în mod doar indirect, din articolul 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009, care, din cauza inaplicabilității sale, nu este susceptibil să limiteze competența

respectivă. Rezultă de asemenea că, în speță, OAPI are calitatea de pârât în prezentul litigiu și că admisibilitatea cererilor de anulare nu depinde de o cale de atac administrativă prealabilă în fața Comisiei în temeiul articolului 122 din același regulament.

- 67 În consecință, este necesar să se respingă excepția de inadmisibilitate în măsura în care vizează cererile de anulare.

C – Cu privire la admisibilitatea cererilor de despăgubire

- 68 OAPI consideră că, din cauza inadmisibilității cererilor de anulare, cererile de despăgubire trebuie, la rândul lor, să fie declarate inadmisibile. În subsidiar, OAPI solicită ca aceste din urmă cereri să fie declarate inadmisibile sau vădit nefondate, în temeiul articolului 111 din regulamentul de procedură, pentru nerespectarea cerințelor articolului 44 alineatul (1) litera (c) din același regulament. Astfel, omițând să descrie cel puțin pe scurt motivele sau elementele de drept pe care se întemeiază concluziile în despăgubire, cererea introductivă nu ar îndeplini cerința potrivit căreia trebuie să indice natura și importanța prejudiciului cu suficientă precizie. În special, în cadrul cererii introductive, reclamantele nu ar fi furnizat niciun element de probă a comportamentului ilegal pretins și nu ar explica cu suficientă precizie legătura dintre comportamentul menționat și pretinsul prejudiciu suferit.
- 69 Reclamantele contestă că cererile de despăgubire sunt inadmisibile.
- 70 În primul rând, este suficient să se arate că, având în vedere considerațiile dezvoltate la punctele 49-68 de mai sus, argumentul principal al OAPI, potrivit căruia inadmisibilitatea cererilor de despăgubire decurge direct din cea a cererilor de anulare, trebuie respins.
- 71 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul subsidiar, întemeiat pe nerespectarea cerințelor articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură, trebuie amintit că, în temeiul articolului 21 primul paragraf coroborat cu articolul 53 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și cu articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură, orice cerere introductivă trebuie să cuprindă obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate. Această indicație trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului, să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații. În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază aceasta să reiasă, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive. În special, pentru a îndeplini aceste cerințe, o cerere de reparare a pretinselor prejudicii cauzate de o instituție a Uniunii trebuie să cuprindă elementele care să permită identificarea comportamentului pe care reclamantul îl reproșează instituției, a motivelor pentru care reclamantul consideră că există un raport de cauzalitate între comportament și prejudiciul pe care pretinde că l-a suferit, precum și a caracterului și a întinderii prejudiciului (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 2 martie 2010, Arcelor/Parlamentul European și Consiliul, T-16/04, Rep., p. II-211, punctul 132 și jurisprudența citată).
- 72 Or, în speță, OAPI nu poate invoca faptul că reclamantele nu au respectat aceste cerințe de formă în cererea lor introductivă, aceasta conținând suficiente elemente care să permită identificarea comportamentului pretins ilegal reproșat OAPI, motivele pentru care reclamantele apreciază că există o legătură de cauzalitate între acest comportament și prejudiciile pe care pretind că le-au suferit, precum și natura și întinderea acestor prejudicii. Astfel, fără a prejudeca aprecierea temeiniciei cererilor de despăgubire, reclamantele expun pe larg aceste diferite elemente la punctele 126-155 din cererea lor introductivă, sub un titlu separat, intitulat „Daune interese”, întemeindu-se pe cauzele de nelegalitate dezvoltate în susținerea cererilor lor de anulare (punctele 126, 133-136 și 140), explicând existența unei legături de cauzalitate (punctul 137) și precizând natura și întinderea prejudiciului pretins care ar rezulta din comportamentele ilegale (punctele 139 și 141-148 privind pierderea

contractului și punctele 150-155). În consecință, în speță, contrar a ceea ce apreciază OAPI, nu se pune problema ca Tribunalul să caute și să identifice, printre diferitele critici exprimate în susținerea cererilor de anulare, pe cea sau pe cele pe care reclamantele înțeleg să le rețină ca reprezentând temeiul cererilor de despăgubire și nici să aprecieze și să verifice existența unei eventuale legături de cauzalitate între comportamentul sau comportamentele vizate prin critica sau criticile respective și prejudiciile invocate (a se vedea în acest sens Ordonanța Tribunalului din 11 ianuarie 2012, Ben Ali/Consiliul, T-301/11, punctul 72 și următoarele), ceea ce ar putea justifica o respingere a cererilor de despăgubire ca inadmisibile în temeiul articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură.

- 73 În al treilea rând, în speță, OAPI nu a precizat motivele pentru care apreciază că cererile de despăgubire ar fi vădit nefondate, în temeiul articolului 111 din regulamentul de procedură, astfel încât acest argument trebuie deopotrivă respins. În orice caz, în absența unei apărări a OAPI în această privință, inclusiv în ceea ce privește comportamentul pretins ilegal al OAPI, în acest stadiu, Tribunalul nu este în măsură să se pronunțe definitiv asupra temeiniciei diferitelor cauze de nelegalitate invocate de reclamante (a se vedea punctul 31 de mai sus).
- 74 În consecință, motivele de inadmisibilitate invocate de OAPI împotriva cererilor de despăgubire trebuie respinse în totalitate.
- 75 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că cererile de anulare și de despăgubire sunt admisibile și că excepția de inadmisibilitate ridicată de OAPI trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 76 Cererea privind cheltuielile de judecată se va soluționa odată cu fondul.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

dispune:

- 1) Respinge excepția de inadmisibilitate.**
- 2) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.**

Luxemburg, 12 septembrie 2013.

Grefier
E. Coulon

Președinte
J. Azizi

Cuprins

Cadrul juridic	2
A – Dispoziții generale	2
B – Regulamentul CB-3-09 al OAPI	3
Istoricul cauzei	3

Procedura și concluziile părților	6
În drept	7
A – Observații introductive	7
B – Cu privire la admisibilitatea cererilor de anulare	7
1. Argumentele părților	7
2. Cu privire la competența instanței Uniunii de a judeca acțiunile împotriva actelor OAPI	9
3. Cu privire la domeniul de aplicare al articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009	10
4. Cu privire la relevanța faptului că reclamantele au inițiat procedura în temeiul articolului 122 din Regulamentul mărci nr. 207/2009	12
5. Consecințe pentru aprecierea motivelor de inadmisibilitate invocate	12
C – Cu privire la admisibilitatea cererilor de despăgubire	13
Cu privire la cheltuielile de judecată	14